

Nikdo ze státních občanů Československé socialistické republiky ani jejich děti nenabyl státní občanství samostatné České republiky fungující podle ústavy účinné od roku 1993 při jejím vzniku, pokud jej nenabyl jiným způsobem.

Důkazem pro toto tvrzení jsou následující zákony a jejich výklad:

- Ústavní zákon č. 81/1990 Sb.
- Ústavní zákon č. 101/1990 Sb.
- Ústavní zákon č. 100/1960 Sb.
- Ústavní zákon č. 542/1992 Sb.
- Zákon č. 40/1993 Sb.

Ústavní zákon č. 81/1990 Sb. změnil název státu z „Československá socialistická republika“ na „Československá federativní republika“. A v článku 2 uváděl:

„Pokud je v dosavadních ústavních a jiných zákonech uveden název ‚Československá socialistická republika‘, rozumí se tím ‚Československá federativní republika‘.“

Tento název byl následně nahlášen Organizaci spojených národů jako nový oficiální název státu, dle informací, které mi poskytlo Ministerstvo zahraničních věcí.

Následně ústavní zákon o dalším přejmenování názvu státu č. 101/1990 Sb. změnil název z „Československá federativní republika“ na „Česká a Slovenská Federativní Republika“ a zároveň zrušil ústavní zákon č. 81/1990 Sb.

Zrušením zákona č. 81/1990 Sb. zanikl právní základ pro název „Československá federativní republika“. Tento název se tedy stal právně irelevantním a v právním řádu nemá žádnou oporu.

Ústava z roku 1960 (zákon č. 100/1960 Sb.) ovšem stále obsahuje název „Československá socialistická republika“. Ústavní zákon č. 101/1990 Sb. neprovedl novelu Ústavy ani nevymezil, jak chápat název „Československá socialistická republika“ v jejím textu.

Z právního hlediska platí princip, že pokud není právní norma výslovně změněna, zůstává v platnosti ve svém původním znění a významu.

Ústavní zákon č. 101/1990 Sb. také nevymezil vztah nově stvořeného názvu „Česká a Slovenská federativní republika“ vůči názvu „Československá socialistická republika“ uvedenému v Ústavě.

Název „Česká a Slovenská federativní republika“ tedy existoval paralelně s názvem uvedeným v Ústavě a nelze jej chápat jako nový název státu, ale spíše jako fiktivní entitu.

Ministerstvo zahraničních věcí nebylo schopno najít dokument, kterým by byl název „Česká a Slovenská federativní republika“ nahlášen do OSN.

Dle dokumentů dostupných v archivu OSN, které jsou přístupné online, byl zkrácený název „Czechoslovakia“ používán až do konce roku 1992. Název „Česká a Slovenská federativní republika“ tedy nejspíše nebyl nikdy veden ani jako subjekt mezinárodního práva u OSN.

Ústavní zákon č. 542/1992 Sb., který ukončil existenci fiktivní entity „České a Slovenské Federativní Republiky“, neobsahuje jedinou zmínku o zrušení Československé socialistické republiky jako státu.

Československá socialistická republika tedy jako stát **de iure** nadále existuje, neboť zánik státu musí být právně řádně ukončen a potvrzen, což se nestalo.

Právní akty přijaté na základě neplatného základu, kterým byla fiktivní entita „Česká a Slovenská federativní republika“, **nemohou mít právní účinnost**. To se týká zejména změn ústavy, zákonů týkajících se státního majetku, občanství a dalších klíčových otázek státního uspořádání. Tyto akty

byly provedeny v rozporu s právními principy, a tudíž **nemohly platně ovlivnit právní vztahy občanů Československé socialistické republiky.**

Zákon č. 40/1993 Sb. o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanovuje, že občané České republiky, kteří jsou zároveň občany **České a Slovenské federativní republiky**, se stávají občany samostatné České republiky.

Jelikož „**Česká a Slovenská federativní republika**“ byla fiktivní entita a ne stát, **nemohl žádný občan Československé socialistické republiky nikdy nabýt občanství této fiktivní entity** ve smyslu státního občanství.

Logicky tedy **na nikoho nemohlo automaticky přejít občanství samostatné České republiky.**

V samostatné České republice se uplatňuje zásada **ius sanguinis** (právo krve) – dítě nabývá státní občanství České republiky narozením, je-li v den jeho narození alespoň jeden z jeho rodičů státním občanem České republiky.

Takže ani děti **nemohou získat státní občanství České republiky**, pokud oba jejich rodiče jsou občany **Československé socialistické republiky**. A to bez ohledu na to, jaké doklady od České republiky dostali, protože **pouhé obdržení jakéhokoliv dokladu není uvedeno v zákonech jako způsob nabytí občanství.**

Občanské průkazy a cestovní pasy vydávané po roce 1993 samostatnou Českou republikou **nejsou veřejnými listinami**, neboť postrádají základní právní náležitosti. Neobsahují podpis oprávněné osoby jednající za stát a **nejsou výsledkem individuálního právního úkonu**. Jsou vydávány **automatizovaně**, bez projevu vůle konkrétní fyzické osoby, která by za stát vykonala veřejnou moc. Nejde tedy o výsledek právního jednání, nýbrž o **pouhý technický výstup**.

Přestože **zákon č. 269/2021 Sb., o občanských průkazech**, v § 2 odst. 1 prohlašuje občanský průkaz za veřejnou listinu, jedná se pouze o **zákonnou domněnku**, která je vyvratitelná, pokud doklad neobsahuje znaky veřejné listiny.

Stejně tak **zákon č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech**, § 2 odst. 1 označuje cestovní pas za veřejnou listinu a také **Zákon č. 361/2000 Sb. § 103 odst. 1** označuje řidičský průkaz za veřejnou listinu.

Vydávání dalších identifikačních prostředků jako jsou digitální identity, kvalifikované elektronické podpisy, datové schránky a další navazující prvky státní evidence, je **systémově a právně odvozeno od základního dokladu** – občanského průkazu nebo cestovního pasu.

Tím se vytváří **řetězec neplatnosti**, kde jednotlivé dokumenty a elektronické prostředky **nemohou mít vyšší právní sílu** než doklad, ze kterého vycházejí. Pokud tedy občanský průkaz nebo cestovní pas nebyl vydán zákonným způsobem, **nemůže na něm být založeno žádné další oprávnění.**

Podle § 567 občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb.):

Veřejná listina je listina vydaná orgánem veřejné moci v mezích jeho pravomoci nebo listina, kterou za veřejnou listinu prohlásí zákon; to neplatí, pokud trpí takovými vadami, že se na ni hledí, jako by veřejnou listinou nebyla.

§ 568

(1) Je-li nějaká skutečnost potvrzena ve veřejné listině, zakládá to vůči každému plný důkaz o původu listiny od orgánu nebo osoby, které ji zřídily, o době pořízení listiny, jakož i o skutečnosti, o

níž původce veřejné listiny potvrdil, že se za jeho přítomnosti udála nebo byla provedena, dokud není prokázán opak.

(2) Zachycuje-li veřejná listina projev vůle osoby při právním jednání a je-li jednajícím podepsána, zakládá to vůči každému plný důkaz o takovém projevu vůle. To platí i v případě, že byl podpis jednajícího nahrazen způsobem, který stanoví zákon.

Podle § 134 občanského soudního řádu (zákon č. 99/1963 Sb.):

Listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

Dále zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, § 15 odst. 2:

Úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen "oprávněné úřední osoby").

Z těchto ustanovení vyplývá, že **každé jednání státu ve veřejném právu musí být učiněno konkrétní fyzickou osobou, která má zákonné oprávnění jednat jménem státu**. Bez takového právního úkonu **nelze uznat, že stát jednal vůbec**.